

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא ט' בְּסֻלּוֹ ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / רַבִּיעִי עִם רִשׁ"י

הַיּוֹם נוֹלָדִים שְׁבֻטִים נוֹסְפִים. יַעֲקֹב מְסִים אֶת 14 שְׁנוֹת הָעֲבוּדָה אֲצֶל לָבֵן וְרוֹצֵה לָשׁוּב לְבֵיתוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

רְאוּבֵן יֵצֵא לְטִיֵּל בְּשָׂדֵה בְּתַקּוּפַת הַקָּצִיר. הוּא מֵצֵא פְּרָחִים שֶׁלֹּא הָיוּ שׁוֹכְנִים לָאָרֶץ אֶחָד וַיֵּדַע שֶׁהֵם פְּרָחִים מִיַּחֲדִים שֶׁיְכוּלִים לַעֲזֹר לְאִשָּׁה לְלָדֵת תִּינוּקוֹת. הוּא יֵדַע שֶׁאִמּוֹ רוֹצֵה תִינוּק נוֹסֵף וְהֵבִיא אוֹתָם אֵלֵיהֶם הַבֵּיתָה.

רַחֵל רְאֵתָה שְׂרָאוּבֵן נָתַן לְלָאָה אֶת הַפְּרָחִים וְשָׁאַלָה אֶת לָאָה אִם תּוּכַל לָתֵת לָהּ אוֹתָם הַיּוֹם וְרָצָתָה מְאֹד שֶׁיְהִי לָהּ תִינוּק. לָאָה אָמְרָה, "יַעֲקֹב מְאֹד אוֹהֵב אוֹתָךְ, זֶה כְּאִלּוּ שֶׁלְקַחְתָּ אוֹתוֹ מִמֶּנִּי. עֲכָשׁוּ אֶת רוֹצֵה גַם אֶת הַפְּרָחִים שְׁלִי?" רַחֵל עֲנָתָה, בּוֹאִי נַעֲשֵׂה עֲסָקָה. לְמִרְוֹת שְׂדֵהוּ תוֹרִי שֶׁיַּעֲקֹב יְהִי עִמִּי בְּלִילָה, אֶת יְכוּלָה לְקַחְתָּ אֶת הַתּוֹר שְׁלִי וְלָתֵת לִי אֶת הַפְּרָחִים". לָאָה הִסְפִּימָה.

כְּשֶׁה' רָאָה עַד כִּמָּה לָאָה מִתְאַמְצָת שֶׁיְהִי לָהּ עוֹד יְלָדִים מִיַּעֲקֹב הוּא עָשָׂה שֶׁהִיא תּוּכַל לְלָדֵת עוֹד תִּינוּק. נוֹלְדוּ לָהּ זֹג תְּאוּמִים נוֹסֵף, בֶּן וּבַת. הַיּוֹם שֶׁהִיא הַרְגִּישָׁה שֶׁקִּבְּלָה שְׂכָר עַל כֵּן שֶׁיַּעֲקֹב הִתְחַתֵּן עִם זֻלְפָּה, הִיא קָרָאָה לוֹ **יִשְׁשַׁכָּר**. לָאָה יֵלְדָה עוֹד זֹג תְּאוּמִים וְקָרָאָה לָבֵן **זְבוּלוֹן** כִּיּוֹן שֶׁיַּעֲקֹב בְּטוֹחַ יַחֲלִיט שֶׁהִיא הָאִשָּׁה הַחֲשׁוּבָה בְּיִתְרָה וְיַחֲזִיקָה (זְבוּל) מִרְבִּית הַזָּמָן אִתָּהּ.

הַיּוֹם וַיִּשְׁנֶם רַק שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבֻטִים וְלֹא כִּבְר נוֹלְדוּ שֵׁשׁ מִתּוֹכָם, הָרִי שֶׁמִּחְצִית מִהַשְּׁבֻטִים הֵם בְּנֵיהֶּ. לָאָה הַבְּחִינָה שֶׁהִיא עוֹמְדָת לְלָדֵת עוֹד תִּינוּק. וְהִתְפַּלְלָה שֶׁזֶּה תְהִיָּה בֵּת בְּגִלְל שֶׁיֵּדַעָה שְׂכָבָר נוֹלְדוּ מִרְבִּית הַשְּׁבֻטִים, וְנוֹתְרוּ רַק עוֹד שְׁנַיִם שְׁצָרִיכִים לְהוֹלֵד. אִם לָלָאָה יוֹלְד עוֹד בֶּן, לְרַחֵל תְהִיָּה אֶפְשָׁרוֹת לְלָדֵת רַק עוֹד בֶּן אֶחָד, אֶפְלוּ פְּחוֹת מִבְּלָהָה וְזֻלְפָּה הַ עָשָׂה נֶס וְהַעֲבִיר הַתְּחַלֵּף מִתִּינוּק לְתִינוּקוֹת. לָאָה קָרָאָה לָהּ **דִּינָה**, הַיּוֹם וְהִיא דָּנָה בְּעַצְמָהּ וְהַחֲלִיטָה שֶׁאֵין בְּרָצוֹנָה לְבִישׁ אֶת רַחֵל.

ה' רָאָה שֶׁרַחֵל חוֹשֶׁשֶׁת שֶׁיַּעֲקֹב כִּבְר לֹא יִרְצָה עוֹד לְהַנְשֵׂא לָהּ אִם אֵין לָהּ יְלָדִים, וְאוּלַי עָשׂוּ יִרְצָה לְהִתְחַתֵּן אִתָּהּ. ה' שָׁמַע לְתַפִּילוֹתֶיהָ וְעָשָׂה שֶׁתּוּכַל לְלָדֵת יְלָדִים. לְרַחֵל נוֹלְדוּ תְּאוּמִים. הִיא הַרְגִּישָׁה שֶׁה' לֹא רָצָה שֶׁתִּתְבַּיֵּשׁ אוֹ תִחְשׁוּשׁ שֶׁמָּא הִיא תִתְחַתֵּן עִם עָשׂוּ. רַחֵל קָרָאָה לְיֵלֶד **יוֹסֵף** - מְלִשׁוֹן לְהוֹסִיף. רַחֵל מִבְּקֶשֶׁת מַה' שֶׁיִּתֵּן לָהּ בֶּן נוֹסֵף, הָאֲחֵרוֹן מִבְּיַד הַשְּׁבֻטִים. יוֹסֵף נוֹלְד מִהוּל.

עכשו יעקב כבר סיים לעבד אצל לבן (ללבן נולדו גם כמה בנים במשך הזמן הזה).
כשעברו ארבע עשרה שנים, רבקה שלחה את המינקת שלה דבורה לפדן ארם לומר ליעקב שעשו
כבר לא בועס עליו, והוא יכול לחזור לביתו. בהתחלה יעקב חשש אבל הרגיש שיוסף הוא תינוק כה
מיחד שאין הוא צריך לחשש. הוא אמר ללבן שברצונו לחזור לכנען עם משפחתו, היות ובצע את
עבודתו בצורה טובה.

לבן אמר: "אני רוצה שתשאה, למדתי באמצעות כוחות הטמאה שנולדו לי הבנים רק בגלל שגרת
כאן אתנו". (לפני כן היו לו רק בנות, זו הסבה שרחל טפלה בצאן כפי שלמדנו בתחלת הפרשה).

תהלים / יום ט' לחדש פרקים מ"ט- נ"ד

בתהלים היום, דוד המלך מבקש מה': "ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך".
חסידות מסבירה שהפסוק הזה מלמד כיצד יש לעמוד לפני ה' בשעת התפלה. יש לחוש כה קטנים
ומלאי יראה לפני שה' עד כדי שמבקשים את עזרתו שנוכל להתפלל!
לא קל להגיע להרגשה זו. לכן יש לחשב על ה' בפסוקי דזמרה ושמע ישראל.
מה אם לא חשבנו, האם יש איזה קצור דרך?
הרבי מלמד שישנו. יש משהו שעליו אפשר לחשב שיגרום להרבה מאתנו להרגיש קטנים.
כלנו מכירים אנשים מבגרים וחכמים יותר מאתנו. הם חיים יותר שנים לכן הם יודעים יותר דברים
על החיים.
אפילו אם אנחנו מרגישים מאד חכמים ועשינו הרבה דברים טובים, אנחנו עדין חשים קטנים לידם
בגלל שישנם עוד כל כך הרבה דברים שעוד לא הספקנו ללמד.
זו מחשבה שיכולה להזכיר לנו לחוש קטנים לפני אנשים מבגרים מאתנו, וכמוכן תגרום לנו לחוש
קטנים לפני ה' בשעת התפלה.
אז נוכל לעמוד בענוה ויראה "כעבד קמי מארי"- כמו עבד לפני האדון, מוכנים להתנהג כפי שה'
רוצה מאתנו במשך היום.

תניא / קונטרס אחרון (ט' בסלו שנה פשוטה)

האדמו"ר הזקן מסביר בתניא היום כיצד המצוות הגשמיות יכולות להשיג את הדרגה העליונה שהן
משיגות וממשיל משל מעץ שצומח.
כיצד צומח העץ? יש גרעין זעיר שנוטעים באדמה. ה' נותן כח באדמה להצמיח צמחים. גרעין לא
יכול לעשות זאת בעצמו- אם מניחים גרעין ברצפה, לא יצמח ממנו עץ.
הכח החזק הזה נמצא רק באדמה והגרעין יכול לקבל את הכח הזה בהיותו באדמה להתחיל לצמוח
ולהצמיח את העץ הגדול.
כן הוא הדבר לגבי מצוות.
מצוה היא כמו גרעין, היא דבר קטן שאין אפשרות לראות בו את הכח של ה'.
אולם בדיוק כמו גרעין, יש בו הכח לגרום לגלוי ה' בעולם הרוחני.
בזכות המצוות אפשר יהיה לראות זאת בעולמנו בקרוב ממש בביאת המשיח.

היום יום ההלדת (ה'תקל"ד) ויום ה'ארציט (ה'תקפ"ח) של האדמו"ר האמצעי.
האדמו"ר האמצעי נולד ונפטר באותו תאריך בדיוק, ט' בסלו.
האהל שלו נמצא בעירה נעז'ין באוקראינה.

חמשים ושלושה פרקי התניא מבססים על מאמרים שאדמו"ר הזקן אמר, החל מראש השנה
ה'תק"נ (באשר נולד הצמח צדק) והמאמר האחרון (על בית המקדש) החל לומר ביום ט' בסלו
ה'תקנ"ד (באשר האדמו"ר האמצעי נהיה בן 20).

הוא סיים את המאמר ביום למחרת, י' בסלו (שמאחר יותר נהיה חג הגאולה של האדמו"ר האמצעי).
במאמרים אלו, האדמו"ר הזקן כלל עצות רבות שנתן לחסידים בעבודת ה' שלהם, איך להתגבר על
היצר הרע ולעבד את ה' בשמחה.

ספר המצוות / מצוות עשה ק'

המצוה היומית, **מצוות עשה ק'** מדברת על סוג של טמאה שאשה נטמאת כשנולד לה תינוק. ישנן
הלכות מיחדות איך היא יכולה להטהר.

רמב"ם / הלכות מטמאי משכב ומושב פרקים ד', ה', ו'

ברמב"ם היום לומדים על טמאה שבאה מאדם שיש לו סוג טמאת גוף חזקה מאד.

פרק ד': לפעמים אשה לא נחשבת טמאה מהיום לפני שהיא נודעת על כך שנטמאה - לומדים מת.
אם היא טמאה, הבגדים שלה שהתלכלכו מהדם שלה גם הם נטמאים. אנו לומדים מה נדרש לעשות
כדי לטהר אותם.

פרק ה': אדם שנטמא באחת הדרכים אודותיהם למדנו בפרקים הקודמים נשאר טמא ומטמא
אחרים עד שהוא הולך למקוה. בדרך כלל האדם צריך להמתין מספר מסויים של ימים עד שמתור לו
ללכת למקוה. ולומדים מה קורה אם הלכו מקדם.

פרק ו': הרמב"ם מסביר כיצד הוא מטמא אנשים נוספים, למשל על ידי שיושב עליהם שוכב
עליהם או נמצא מתחתיהם.

דרכי החסידות / תאריך חסידי ט' בסלו

ישנו מאמר מפרסם שהאדמו"ר האמצעי כתב המתחיל במלים "פדה בשלום נפשי". הרבי מבקש
שחסידיים ילמדו את המאמר הזה בימים מיחדים אלו הקשורים לאדמו"ר האמצעי.

הנה נקודה מתוך המאמר:

באשר שני אנשים נלחמים, כל אחד רוצה שהשני יעשה את רצונו. זה מה שקורה גם באשר היצר
הטוב והיצר הרע נלחמים. באשר היצר הטוב מנצח, זה כמו לשחרר אדם מהכלא!

אולם מה המשמעות של "פדה בשלום" - לפדות דוקא בשלום?

השימוש במילה שלום מורה על כך שהם סימו להלחם ולא ילחמו שוב אחר כך. זו דרך מיחדת
שהיצר הטוב יכול לנצח.

היצר הרע יתנהג באופן שהיצר הטוב רוצה ויפסיק להלחם.

מתי זה קורה? באשר יהודי משתמש בכח של "היחידה שבנשמה". חלק היחידה של הנשמה שה' שם במיוחד אצל משה רבנו שבכל דור (ולכל יהודי יש את הכח הזה באשר יש לו התקשרות לרבי) באשר עושים את עבודת ה' שלנו בכח הזה, נוכל לנצח את המלחמה נגד היצר הרע. הדבר יגרם להבאת המשיח שאז לא נצטרך עוד להלחם עם היצר הרע.

תפלה / ברוך שם

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

המלים של "שמע ישראל" לקחות מהתורה. בתורה נאמר "שמע ישראל... ה' אחד ואהבת את ה' אלקיך..." , מדוע מוסיפים "ברוך שם" אחרי המשפט הראשון של קריאת שמע?

לפני שיעקב אבינו הסתלק, הוא רצה לגלות לבניו מתי יבוא משיח. אולם השכינה הסתלקה ממנו כי ה' לא רצה שיאמר להם. יעקב אבינו חשש שאולי השכינה עזבה בגלל שבמה מילדיו לא האמינו בה' כראוי.

כל ילדיו ענו: "שמע ישראל, ה' אלקינו ה' אחד" – שמע אבא שלנו ישראל כלנו מאמינים שה' הוא אלקינו ושה' הוא היחיד. יעקב אבינו שמח כל כך לשמוע זאת. הוא שבח את ה' ואמר: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". לכן נהיה מנהג בקרב עם ישראל להוסיף את השבח של יעקב אבינו אחר אמירת הפסוק הראשון של קריאת שמע.

גאולה ומשיח / להביא את המשיח עכשיו

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

חסיד כתב פעם לרבי שהחליט החלטה להפיץ עוד חסידות בזמן מסוים.

במענה למכתבו, הרבי כתב שהוא שמח מאד בהחלטה זו. רק יש בעיה אחת: מדוע החסיד דחה את ההחלטה להפיץ חסידות למועד מאחר יותר?

משיח כל כך קרוב, והדבר היחיד שמשיח ממתין לו הוא "לכשיפוצו מעינותיך חוצה", לסיים להפיץ חסידות.

על ידי הפצת החסידות עוד יותר, אפשר לקרב את הגאולה. וכך דקה שבה אפשר להקדים את בואו של המשיח זה דבר גדול. דקה אחת בגלות היא דקה אחת נוספת שבני ישראל נמצאים בצער נורא. דקה נוספת של גאולה היא עוד דקה של אור והנאה שאי אפשר לתאר!

(לקוטי שיחות חלק כ"ג עמוד 450)